Biblioteksfrågan.

För Svenska Canada-Tidningen

Av HELMER JOHNSON.

(Forts. fr. föreg. n:r.)

Nationalkomitén insåg allt detta. Den ville att rörelsen skulle vara fri från översitteri och påvliga institutioner. Ändå är det personer, som ha panna att stämpa den såsom ensidig. Vad omoralisk litteratur angår, anser jag att kyrkorepresentanterna och komitén lätt kunnat komma överens. Böcker innehållande skiljoläror skulle också portförbjudas. För att kunna uttala sig i detta ämne, fordras att hava vetskap om vad som menas med skiljoläror. Skiljolära är ju något, som strider mot min uppfattning, antingen den skiljer sig i stort eller i smärre detaljer. Om så skulle vara, vore det fyra mot varandra stridande skiljoläror bland de kyrkliga svenskarna i Winnipeg. Jag är av den uppfattningen att t. ex. lutheranerna och baptisterna betrakta varandras läror med oblida ögon. Denna uppfattning har jag fått genom att besöka deras kyrkor och vid läsandet af deras litteratur. Jag styrkes ytterligare i denna min uppfattning, då jag följde med den tidningspolemik, som lutherska och baptistförsamlingens för detta pastorer förde i denna tidning. I denna polemik sökte båda i skrivkonst och grova ord övertrumfa varandra. Lutherska konferensens för detta president (icke pastor Bergström) påstod sig ej kunna lämna ett bidrag till denna tidnings julnummer på grund av att en baptist hade lånat tidningen 1,500 dollar, när den var i ekonomiskt trångmål och såsom säkerhet tagit inteckning i tryckeriets maskiner. Det frågas: huru länge kommer trion att kunna samarbeta? Tillåt mig fråga: huru länge kommer kvartetten att hålla ihop?

Jag blev mycket besviken över att rörelsen splittrades. Jag började så fort jag kom hem att göra mig underrättad, om ej ett samarbete var möjligt. Efter att ha genomgått den korrespondens, som var tillgänglig, kom jag till den slutsatsen att samarbete var omöjligt.

Kyrkorepresentanterna hade lämnat rörelsen utan anledning, den enda anledning de med fog kunnat ha för att lämna en rörelse sådan som denna, skulle ha varit, om stadgarna förbjudit t. ex. religiös litteratur. Något annat är bara advokatyr och ihåliga ursäkter.

Tillåt mig att till Eder, herrar kyrkorepresentanter, få framställa några frågor som äro nära besläktade med Edert tillvägagångssätt gentemot Nationalbiblioteket:

1. Ifall Ni anade, att rörelsen möjligen skulle urarta sig till en kyrkofientlig sådan, hvilket en del af Eder allaredan påstått: Har det ej varit Eder plikt att kvarstå och på alla möjliga sätt bevaka kyrkans och religionens intressen?

2. Har icke ett starkt bibliotek med ett enigt folk bakom gjort större effekt på folkupplysningens område, än två svaga sådana och folket söndrat i två delar?

3. Ha inte Ni genom att kvarstanna i Nationalbiblioteket kunnat få ett större verksamhetsfält för Edra idéer och kunnat få ett godt tillfälle att återupprycka kyrkans sjunkande prestige?

4. Ha inte Ni genom att kvarstanna kunnat tillstoppa munnen på den del af Edra belackare, som påstå att prästerna ej vilja hava någonting att göra med folkliga rörelser?

5. Ha inte Ni genom att kvarstanna gjort svenska folket en större tjänst genom att deltaga i detta arbete än att lämna det, när Ni så väl behövdes?

6. Skulle ej biblioteksrörelsen ha gått fram med stormsteg, om Ni nedlagd lika mycket arbete för den, som Ni nedlagt emot den?

Nu klagas över tidens ondska och människornas försoffning. (Läs pastor Tengwalds predikan vid konferensmötet i Dubuc, infört i senaste numret af tidningen "Augustana") över att folket i stora skaror av en eller annan anledning övergiver kyrkan för att tjäna andra gudar, eller inga gudar alls ,såsom de indifferentes talrika hop. Skulden är dock ej tidens ondska, utan prästernas egen svaghet och blindhet. Detta måste bli klart.

Det måste erkännas, att en stor del av småfolket lämnat kyrkan för att taga sig fram på egen hand. Låt oss se efter, om de ha någon anledning att så göra. Kyrkan bär därför ensamt ansvaret, ty hon har i sin blindhet svikit de "små", och det är en enkel vedergällning, när hon själv blir övergiven. Hon har fått erfara, att det icke i längden går an att muta svältande med himmelens härlighet, därför att de i ödmjukhet äro trälar på jorden. Arbetaren vaknade en dag till medvetande om sitt förtryckta läge och kände sig som människa, besluten att kämpa på liv och död för att också få leva som människa. Men kyrkan hade alltjämt ingenting annat att bjuda honom än förmaningar om tålamod och undergivenhet. Kyrkan svek honom. Och då avek hon också en av sina uppgivter: den att i rättvisans namn vara ett värn för den svage mot den starke. Arbetaren kände sveket som ett svek och gick sina egna vägar. Det halp ej ens att med helvetets eldar skrämma honom åter i kyrkans sköte, ty kyrkans män lärde honom snart, att helvetet var platt ingenting annat än ett skrämskott. Han trodde inte längre på något annat än det jordiska, som han kände av erfarenhet, ur vilket han ville kämpa sig upp, men där kyrkan ville hålla honom kvar. Med sitt oförstånd mot tidens stora sociala rörelser har kyrkan svikit sig själv. På samma gång har hon svikit folket och förlorat folket. Det är den hårda, obarmhärtiga sanningen. Det gäller kyrkan i allmänhet och inte minst den svenska. I den stora striden mellan kapital och arbete har hon tagit parti för den starke. I en annan av tidens stora rörelser, nykterhetsrörelsen, den största ideella folkrörelsen i världen under det sista århundradet, har den svenska kyrkan stått oförstående och fientlig.

Nu klaga kyrkans män över rörelsens överdrifter och ensidigheter och över dess ofta anti-religiösa karaktär, på samma sätt som de klaga över arbetarerörelsen och annan tidens ondska. Ifall delar av nykterhetsrörelsen ha blivit religionsfientliga, ha de blivit det, därför att de fått växa vilt på egen hand utan tukt och ans, som det hade varit kyrkans plikt att ge. Men kyrkan svek även här. I stället för att taga den nya folkrörelsen om hand, ställde hon sig, liksom emot arbetarerörelsen, i bästa fall likgiltig och misstrogen, i de flesta fall öppet fiendtlig. Nu när så stora massor av vårt folk lämnat kyrkan, stå väktarne på Zions murar och slå sig fariseiskt för sina bröst och klaga över tidens ondska, då templen står tomma och natt vardsringarna glesna, utan att begripa att de själva äro skulden därför.

Hur har kyrkans representanter ställt sig emot biblioteksrörelsen? De sveko folket, rörelsen och den religionsrepresentationsrätt, som tillkommit dem, ifall de stått kvar och stått där med båda fötterna. De påstodo att rörelsen var religionsfientlig långt före den hade "kristalliserat" sig. De lämnade rörelsen under pomp och ståt för att låta den fortsätta bäst den kunde. Det har varit Eder plikt, herrar präster, att giva denna rörelse all den tillsyn Ni kunnat giva den. Hade Ni fått uppbära hån och otack för Edert arbete hade detta ej varit skäl nog för att handla, som Ni gjorde. Det är ju icke Ni som lever, utan Kristus lever i Eder (åtminstone påstår prof. Lager det), och sådana män borde vara utrustade med en hel del fördragsamhet. Jag har ej sagt ovanstående på grund af skrivklåda, klandersjuka eller illvilja mot vare sig kyrka, präster eller religion, utan förhållandena ha tvingat mig att endast konstatera några fakta, som jag lärt i livets skola. Bliver nu Nationalbiblioteket religionsfientligt, en sak som jag ej tror, få prästerna därför ensamma bära ansvaret.

Prof. Lager påstår, att sättet för val av styrelse i Nationalbibliotekets stadgar är opraktiskt. Både han och Canada Posten ha troligen kommit till insikt om att deras aktier äro i ett ständigt sjunkande tillstånd, och de äro därför rädda för ett 'rent demokratiskt majoritetsval.

Låt mig till sist säga Eder, herrar Lager, Tengwald, Engvall och Zettervall, att Nationalkomitén ämnar, trots Edra intriger och skamliga tillvägagångssätt, ej upphöra med sitt arbete, så länge någon utsikt finnes att nå målet. Såsom slutkläm på det hela anföres några ord ur Stjernhjelms dikter: "Månen går sakta sin rund och aktar ej hundgläfs".

Sv. Canada-Tidningens finanser.

En vän af tidninge har i detta nummer berört denna punkt, och i förbindelse härmed kan det vara lätt att få den uppfattningen, att dessa äro och ha varit i dåliga händer, och att detta är orsaken till att ingen utdelning har givits aktieägarna, så vitt jag vet, sedan tidningen började utgivas. Jag skall icke vidare beröra tiden från den började utkomma och till början af 1914. Vill endast säga som min oorubbliga övertygelse, grundad på lång och hård erfarenhet, att jag tror, att affärerna ha, med få undantag, skötts samvetsgrant, och att otillräckligt ekonomiskt understöd från svenska folkets sida har varit, och är, största orsaken till att tidningens finanser icke har varit och äro så goda, att någon utdelning har varit möjlig. Tag prenumerationsmedlen. Hur har prenumeranterna under årens lopp fullgjort sina skyldigheter till tidningen? Om vi säga, att den förlorat 30% pr år, så taga vi icke munnen för full, och med en prenumerationssiffra af genomsnittlig 3,000 blir det $900 pr år, och om vi säga att denna beräkning kan användas för de sista 10 åren, (Den har existerat i 25 år), så ha vi den vackra summan av $9,000 dollars. Taga vi 15 år, blir det $13,500. Jag är övertygad om att summan, som tidningen förlorat, sedan sin början i prenumerationsmedel upp till nuvarande tid, icke är mindre än $10,000 dollars.

Om denna summa hade punktligt inbetalats i rätt tid, skulle alla finansiella svårigheter för lång tid sedan ha försvunnit, och det defecit som vi nu, och hela tiden ha dragits med, hade aldrig existerat.

Om min och tidningens vän C. E. hade gjort sig möda med att genomläsa de olika artiklar, som fanns i Jubileumsnumret, ville han ha funnit en röd tråd i alla de uttalanden, som voro gjorda af de män, som från tid till annan hade haft att göra med finanserna, och det var, att bördan var lagd på dessa mäns skuldror, och att de buro den allena. De klagade icke, ty det lönar aldrig, men de uppgåvo striden, ty den var för hård, och övergingo till andra yrken och näringsgrenar, som ge mera lön för väl utfört arbete.

Denna tidning har varit med sedan de första svenskar så att säga satte sin fot på Canadas jord. Den började som en liten lapp, och den har en tid varit så stor som 16 sidor; den utgavs i ganska lång tid 12-sidig, och orsaken varför den måste återgå till 8 sidor var naturligtvis, att den icke betalade sig, och att det på grund däraf var nödvändigt att inskränka sidoantalet. I pionärtiden var det icke möjligt att få det till att gå ihop ty prenumeranterna voro tunt spridda över hela västra Canada och de voro "nysettlare" och även $1.00 pr år var i många fall för mycket för dem att betala. Lägger man därtill, att Tidningens utgivare aldrig hade något rörelsekapital, utan alltid var "behind", så förstår man kanske en liten del af de svårigheter, som måste övervinnas af de män, som stodo i spetsen för företaget. Under tiden växte prenumerantantalet, och de flesta vilja säga, att det var en välsignad sak, men märkvärdigt nog, här värkade det nästan dödande, därför att det, som förut påpekats, icke fanns något att möta de ökade utgifterna med. Vem tänkte på att genom att taga aktier i bolaget, som handlade tidningens finanser, kunde tidningen göras större och bättre? Hvem var färdig att riskera något på ett så hasardiöst företag? Mycket få, och om vi se i The Canada Weekly Printing Companys Aktiebok, så finna vi att den dag som i dag är, efter att ha existerat i över 25 år, och efter att ha gång på gång under den mest olika ledning utfärdat upprop om aktieteckning, så ha vi endast 46 aktieägare i tidningen. Vems är felet? Var det Mr. Forslunds, Flemmings, Lidholms, C. Albin Jones eller den nuvarande affärsföreståndaren P. M. Dahls fel, att dessa upprop förklingade ohörda? Min vän anger flera orsaker, och af dessa har jag berört en, och visat att orsaken till att ingen vinst har uppstått, har helt enkelt varit den, att det aldrig har funnits eller finnes något kapital. Den andra orsaken,som uppgivits är en viss rädsla för att understödje ett ovärdigt föremål, med andra ord "Binda ris för egen rygg." Nu låt oss se hur det förhåller sig med den saken. Tidningens olika affärsföreståndare ha alla varit män i mogen ålder, och jag vågar påstå, med stadgade principer, och jag tror icke att någon svensk man eller kvinna finnes, som icke med en känsla af full säkerhet kunnat eller kan, överlämna större eller mindre belopp till dessa män som förut äro nämnda. Men har detta gjorts? Är det någon som vill komma och säga: "Jag skulle ha gjort dessa mäns arbete bättre?" Kanske vår vän C. E. Om så är, är det fullt upp av plats, och det är ännu tid att komma med för dem som vilja. Utsigterna till vinst äro icke stora, men små, och jag skulle vilja råda dem, som tänka på, om det är någon, att köpa aktier i vår tidning, att lämna den tanken hemma,och inte taga en eller flera aktier för vinstens skull, utan ta dem för sakens skull, och då skola alla finansiella svårigheter försvinna, och tidningens framtid bli betryggad, om detta ord kan begagnas på ett tidningsföretag.

Efter början af året 1914 har affärer burit sig, den har icke afkastat någon i ögonenfallande vinst ,men de, som arbetat där, ha fått sin betalning utan avdrag varje "Payday", redaktören och de som arbeta i Expeditionen inberäknadt. Det fans $12,000 skuld i början af det året, och det var endast $3,000 dollars insatt i Aktier af Professor Emil Lundquist och mig (heder åt honom) som räddade företaget från att gå under.

Till sådana som möjligen skulle önska att hjälpa til och giva Tidningen en lyftning vill jag endast säga, att den finansiella ställningen i Canada Tidningen har aldrig varit sundare än den är nu, och att alla som önska vara med kunna få komma och köpa aktier. De kosta 25 dollars pr styck, och om man bortser från utsikten om stor vinst är företaget lika säkert som något annat.

P. M. Dahl.

Skol och biblioteksfrågan.

(Forts. fr. sid. 1.)

ett mycket starkt intryck af, att hr Lager håller ett mandat från imperialisterna, att han gör allt för att förhindra alla svenskhetens aspirationer här i Canada, o. att han framför allt satt som sitt speciella mål att omintetgöra hvarje försök att åstadkomma en svensk högskola.

I själva biblioteksfrågan är egentligen hr Lager mycket snäll och beskedlig. Efter att i en hel del spetsfundigheter, förklaringar, nedprutningar och t. o. m. försök till spydigheter sökt försvara puritanernas sjuka sak, erkänner han visserligen, indirikt och — vi få väl antaga — omedvetet men dock i fullaste mätto det helt och hållet ohållbara i Winnipeg puritanernas anspråk på censur. Han skriver nämligen:

"Det finns en viss styrka i herr Einharts påstående, att om en stadgeparagraf förbjöde "omoralisk och kristendomsfiendtlig litteratur," så kommo de kristna — nej, han kallar dem "puritaner" — att betrakta "den största och bästa delen af "skönlitteraturen" som "omoralisk" och "en hel del vetenskapliga arbeten" som "okristliga." Men det bleve ju ej en enskild "puritan", som bestämde, vilka böcker vore omoraliska eller okristliga; hela kommittén bestämde det. Det är också säkert, att skönlitteraturen måste afpassas efter personers ålder och bildningsnivå. Allt är icke guld, som glimmar i skönlitteraturen, häller. Även i våra högre lärovärk och universitet utelämna vi stundom vissa "praktblommor" både i den klassiska och den moderna litteraturen, emedan de ej motsvara ungdomens etiska eller estetiska nivå. Det finnes små skildringar i grekernas tragedier, romarnes satir, Shakespeares dramer, Göthes Faust (tyskarnas största litterära skapelse) och den genomtokiga fransmannen Molliers komedier, som ingen litteraturkritiker gärna skulle vilja sätta under ögonen på en 16-årig flicka. Man kan stundom få se röda kinder i en klass af universitetsstudenter, som läsa t. ex. Tegnérs rätt så oskyldiga "Fritiofs saga."

Det är omöjligt att läsa dessa rader af hr Lager utan att giva mig rätt i mina farhågor, att om puritanerna såsom officiella representanter för kyrkosamfunden skulle få lov att censurera biblioteken med stöd af deras föreslagna stadgeparagraf om omoralisk och okristlig litteratur, biblioteken bleve fyllda af idel huspostillor och själaskatter. Det är i själva verket en helt och hållet praktisk omöjlighet att åstadkomma ens ett försök till bibliotek med en censur av den art, som puritanerna åsyfta. Den enda censur, som kan förenas med biblioteksstanken är överhuvudtaget den, som består i att intressera våra bästa och sundaste landsmän för saken och låta deras omdöme verka reglerande i hela frågans ledning. Prästernas mission är icke att sätta sig till doms över svensk menighet genom att som myndiga censorer besluta, hvad som bör finnas eller icke finnas i ett bibliotek. Deras mission är att giva råd åt sådana föräldrar och målsmän, som begära och behöva det, då det gäller att välja lämplig lektyr för de unga av det material, som redan förefinnes i biblioteken. Även ledes äro de fullt berättigade att intressera de äldre för sådan litteratur, som de anse vara bäst ägnad att höja deras intellektuella och moraliska nivå i hvarje särskildt föreliggande fall. Men att sätta sig till doms över en svensk menighet som enväldiga censorer smakar alltför mycket af medeltida hierarki för att kunna tolereras av denna menighet. Winnipeg puritanernas stora felsteg bestod just däri, att deras hierarkiska maktlystnad allt för påtagligt stack fram under deras moraliska och kristliga täckmantel. För en hvar, som icke var blind på bägge ögonen, var det alldeles uppenbart, att de strävade mera efter att tillvälla sig ett mäktigt förmyndarskap över sina landsmän, för att dymedelst kunna avancera sina egna sociala och politiska mål i adoptivlandet, än att befodra dessa landsmäns intellektuella tillväxt i verkligt kristlig riktning. Kännedomen om de substantiella förmåner, icke minst i pekuniärt hänseende, som hierarkien inom andra nationaliteter här i Canada förstår att tillskansa sig genom att sälja sina landsmäns själar åt imperialistiska yrkespolitici, verkade som en mäktig sporre även på vår svensk hierarki att göra ett fräckt försök att komma inom räckhåll för de doftande köttgrytorna. Men den gubben gick inte. Det är detta, som förklarar deras illvilja mot de välaktade medborgarne i Svenska nationalkommittén och framför allt mot de båda oförbätterliga, men ännu osvedda ärkekättarne Nils F:son Brown och Rudolf Einhardt.

Jag skulle därför råda våra landsmän att icke fästa så mycket afseende vid våra puritaners jeremiader och olycksprofetior, utan liksom hittills med lugn beslutsamhet gå till verket med nationalbibliotekets och svenskhetens tillväxt. De framsteg, som redan hava gjorts, sedan biblioteket blev en verklighet måste anses synnerligen löftes- och förhoppningsrika. Framstegen hava varit jämna och avsevärda, och allt tyder på att de komma att bliva så även i framtiden.

Som var att vänta smyckas herr Lagers artikel här och där av panegyriska utbrott över det puritanska lägrets kristliga ridderlighet. Beundra följande:

"Nej, om kyrkosamfunden ville använda sig af den smutsiga steamrollertrafiken, så inbjuda Nationalbibliotekets stadgar dem redan därtill. Deras många församlingar, af vilka kanske de flesta redan ha små bibliotek, kunde ju lätt bilda lokalbibliotek och ingå " en masse" i Nationalbiblioteket samt vid dess första sammanträde taga tummarne i sina egna händer. Ingen respektabel kristen kommer dock att tillåta sig något sådant."

Inom skrymteriets konst ha puritanerna aldrig haft någon överman. Endast ett af skapelsens kreatur var deras jemlike. Det var räven. Han, som sa' om rönnbären, att de voro sura.

Bruten tysk framstöt.

(Forts. fr. sid. 1.)

Måndagen den 6 maj. Den stora tyska offensiven mot britterna synes nu vara misslyckad. Tyskrna ha tydligen insett, att de icke kunna bryta genom linjen mer. Brittiska trupper ha haft **framgångar nära Meteren.** — Den östrrikiske kejsaren har anlänt till den italienska fronten och detta tros förutsäga att en stor offensiv där. — Den brittiska regeringen har erkänt Estlands nationalråd som en oavhängig **församling till fredsuppgörelsen.** — Ministrarna i Ukraina, som blevo arresterade av tyskarna, ha blivit frigivna. — En fullständig tillfredsställande uppgörelse har nu ingåtts mellan Tyskland och Holland.

Tisdagen den 7 maj. Tyskland kritiseras både i österrikiska och tyska tidningar, emedan det farit fram med våld i Ukraina och med militärmakt tillägnat sig livsmedel. —Tre österrikiska ministrar, nämligen jordbruksministern, rutheniska ministrn och slavoniska ministern ha avgått. — Canadensiska trupper ha övertagit löpgravar i trakten av Neuville Vitasse, Mercatel och Boisleux St. Marc. — Från Haag meddelas, att den holländare som skulle ha sänts till England som tysk fredsagent, skulle ha varit Jonkhere Colyn, f. d. krigsminister. Utrikesminister Balfour har emellertid förnekat detta men Daily Mail intygar riktigheten därav, men tillägger, att agenten ingen framgång haft.

MEDDELANDEN FRÅN OCH OM DE SKANDINAVISKA LÄNDERNA.

Per telegraf.

Som bekant har ett ganska stort antal svenska frivilliga slutit sig till den finska skyddskåren eller hvita gardet. Av dessa ha icke så få stupat.

I ett telegram från Chicaago Tribune från dess korrespondent i Stockholm nämnes att när liken av dessa frivilliga den 25 april anlände till Stockholm för att där begravas väckte det stark misstämning att drottning Victoria sänt en särskild person att representera henne vid begravningen. Man förargades häröver på den grund att drottningen är känd såsom tysksinnad. De stupade unga männen hade ingått som frivilliga för Finlands skull, men sedan nu Tyskland på sätt och vis kontrollerar Finland och särskilt varit vitgardisterna behjälpligt att krossa de rödas revolt, ville man drottning Victorias handling endast se ett nytt utslag af hennes vid olika tillfällen i dagen lagda obeherskade tysksvänlighet.

I de radikala socialisternas organ "Politiken" kallades de stupade svenskarna rent ut "mördare." Hjalmar Brating afrådde dock från att på något sätt demonstrera, ehuru han förklarade att dessa frivilligas handlingssätt att hjälpa Finlands borgarklass mot dess arbetarklass var högst fördömligt.

Över hela staden flaggdes på halv mast. Kistorna med liken fördes under eskort af militär från järnvägsstationen till slottskapellet. I alla stadens kyrkor ringdes. Trafiken var avstannad på de gator som tåget passerade. Väldiga folkskaror fyllde trottoarerna. De förhöllo sig alldeles tysta. Kistorna voro övertäckta med svenska och finska flaggor.

I slottskapellet voro närvarande under begravningen kung Gustaf och medlemmar af kungliga familjen. —

I ett telegram från Stockholm till Chicago Daily News omtalas, att de stupade svenskarnas lik, lagda på var sin släde, forslades genom Finland till Torneå och därifrån över floden in på svenskt område. Med en musikkår i spetsen fortsatts tåget till Haparanda. På båda sidor om vägen voro svenska trupper och boy scouts posterade.

•

I ett telegram från Stockholm i torsdags å. d. säges att finske ministern Gripenberg därstädes underrättat amerikanske ministern Ira Nelson Morris, att finska sändebudet i Berlin inrapporterat framgång i underhandlingarne om frigivandet af de brittiska och amerikanska medborgare, som tagits tillfånga på Åland för några veckor sedan. Prof. Henry Crosby Emery, amerikanen i detta fall, har blivit lösgiven ur fängelse i Danzig och får inom kort tillstånd att afresa från Tyskland, tillägges det.

•

London den 7 maj. De brittiska myndigheterna ha uttryckt tillfredsställelse med avslutandet av det nya handelsfördraget mellan Förenta Staterna och Norge.

•

Ryska bolschevikregeringens minister i Stockholm, Oroloffsky, har förklarat sig villig att visera pass för alla amerikaner, som ämna sig till Ryssland och äro försedda med nödiga rekommendationer. Han vägrar emellertid fortfarande att visera franska och brittiska pass, säger ett telegram från Stockholm.

•

Ett telegram från Köpenhaamn i måndags f. v. säger att det fanns en half miljon svin i landet i februari. En ny räkning har visat att det numera finnes endast 400,000, en minskning av en femtedel på två månader. Ytterligare reduktion i fläskransonerna anses därför af nöden.

•

Washington den 6 mars. — Norges förluster under kriget uppgå till 755 fartyg och 1,006 sjömän.

•

London den 3 maj. — Finska tidningar önska upprättandet av en monarki i Finland. Svenska Tidningen, organ för lantpartiet, uttalar sig öppet i favör av att en tysk prins utnämnes till kung.

•

London den 5 maj. — Petrogards kommendant har förklarat, att staden är nu i säkerhet. Alla mått och steg för försvar mot möjliga finska anfall ha tagits. Strider ha förekommit på den rysk-finska gränsen mellan vita och röda gardet, men så snart de stridande kommo över på rysk sida, blevo de avväpnade.

•

Moskwa den 24 april. — En häftig drabbning mellan finska vita gardet, understött av tyskarna, och röda gardet har utkämpats nära Teriokol, Finland. Vagnslaster med sårade anlända till Petrogard från Byeloostrove, som tagits av vita gardet.

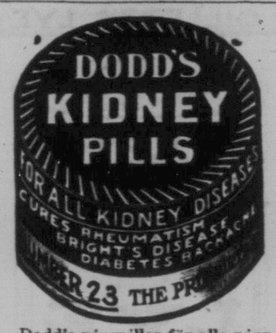

Dodd's njurpiller för alla njursjukdomar. Botar reumatism, sockersjuka, diabetes och ryggverk. De säljas för 50c. pr ask, eller sex askar för $2.50, hos alla handlare eller vilja vi sända dem vid mottagandet av betalningen. Dodd's Medicine Co., Ltd., Toronto, Ont.

Northern Crown Bank

Auktoriseradt kapital $6,000,000. Inbetaldt kapital $1,431,200
Reservfond $920,202

BOARD OF DIRECTORS:

President - - - - - - - - - - Capt. Wm. Robinson.
Vice President - - - - - - - - - - John Stovel
A. McTavish Campbell, E. F. Hutchings, Geo. Fisher.
W. R. Bawlf, Sir. D. C. Cameron, K.C.M.G.

Alla slags bankaffärer utföras. Räkningar öppnas för enskilda personer eller korporationer. Pänningar föreändas till främmande land enligt lägsta möjliga afgifter. Speciellt uppmärksammas sparbanksafdelningen, där man kan öppna räkningar med $1.00. Ränta beräknas två gånger om året.

T. E. THORSTEINSON, Manager.
Hörnet af William Ave. och Sherbrook St. Winnipeg, Man.

Nordbor i Förenta Staterna

Till borgmästare har i Oakland, Nebr., valts H. C. Peterson att efterträda A. Hammarstrom.

En marathonlöpning (10 mil) i Brooklyn vanns den 21 april af svensken Hans Schuster.

Columbiakonferensen af Augustanasynoden höll sitt årsmöte i Portland, Oreg., den 9—14 april.

Till biträdande stats attorney har den unge svensk-amerikanske advokaten Joel C. Carlson i Chicago i dagarne utnämnts.

Guvernör Norbeck har utnämnt ett nytt försöversråd, bland hvars medlemmear märkes Charles H. Anderson från Pierre.

Tvänne svenskar, Carl Gylling och A. T. Winquist, ha utsetts till medlemmar af charterkommissionen i Aberdeen, Wash.

Söndagen den 28 april afslutade pastor J. E. Barrington en femårig värksamhet inom Sv. luth. församlingen i Falun, Kans. Han efterträdes af pastor August Norden.

John F. Carlson har resignerat från befattningen som direktör vid Woodstock School of Landscape Painting, Woodstock, N. Y., efter att under en tid af 8 år på ett förtjänstfullt sätt ha ledt nämnda skola.

Vasalogen Freja i Superior, Wis., höll nyl. sin sjätte årsfäst i sin möteslokal, Terminal hall. En enaktspjäs utfördes.

Vid lowakonferensens af Augustanasynoden möte valdes följande ämbetsmän: ordf. pastor C. O. Morland, vice-ordförande pastor Oscar N. Olson, sekr. pastor N. E. Kron, kassör pastor S. H. Newman.

Femtioårsdagen af sitt giftermål firade för ett par veckor sedan mr och mrs August Johnson i Manda, Tex. I anledning häraf överraskades guldbröllopsparet av ett antal vänner, som till desamma överlämnade åtskilliga värdefulla presenter.

När livsmodet tryter. 28-årige Esther Swanström, en hos mrs F. M. Dean i 424 E.49th st. i Chicago anställd tjänsteflicka, tog sig häromdagen själv afdaga genom hängning. Hon hade i några dagars tid varit dyster och grubblande, enligt uppgift på grund av att hennes fästman blivit tvungen att lämna henne och det dessutom från Alabama meddelas att hennes broder blivit illa skadad.

Konstutställningen. I Svenska klubbens lokal i 1258 N. La Salle st. i Chicago öppnades häromdagen med en stor mottagning den sjunde årliga utställningen af arbeten af svensk-amerikanska artister. Utställningen är fullt ut lika vacker som sina föregångare, även om den ej är alldeles så nummerstark som t. ex. fjolårets, då inalles 103 målningar och 24 skulpturer exponerades.

En anslående silfverbröllopsfäst. Häromdagen eller på dagen tjugofem år sedan dåvarande Therese Hoffner och Charles K. Johansen knöto de äktenskapliga banden, hade på Teutonia assembly rooms i New York samlast ungefär trehundra personer, representanter för svenska föreningar och organisationer jämte gamla umgängesvänner för att fira detta minne och på samma gång få ge ett synligt uttryck åt, huru högt skattadt silfverbröllopsparet är inoom den svenska kolonin i New York.

Varför bära bråckband?

Fullständigt botande utan bortovaro från arbtet av många under ed. Stuart's Adbesit Plapac-Pads äro lika bråckband. De ras ändamål är att hålla Plapac vid de försvagade musklerna för att bota bråck fullständigt — icke endast för att hålla det tillbaka. Skriv efter ett Free Trial Plapac och fullständig upplysning. Adressera:

PLAPAO LABORATORIES
Block 2961 St. Louis, Missouri.

Omtalar för dyspeptics vad de skola äta.

Undvik indigestion, sur acidmage, halsbränna, gas i magen, etc.

Indigestion och faktiskt alla former av magsjukdom, säga medicinska auktoriteter, bero i nio fall av tio på för mycket hydrochloric acid i magen. Kronisk "acid mage" är ytterst farlig, och de, som lida därav, böra göra antingen det ena eller det andra.

Antinger kunna de iakttaga en begränsad och obehaglig diet, undvika föda, som de icke tåla, som irriterar magen och leder till för mycket acid, eller ock kunna de äta som de behaga och i praktiken motarbeta den skadliga acidens effekt och förebygga bildning av gas, surhet och permanent jäsning genom att använda litet Bisurated Magnesia till måltiderna.

Det finnes troligen intet bättre, säkrare och behagligare magantiacid än Bisurated Magnesia och det användes ofta för detta ändamål. Det har ingen direkt verkan på magen. Men en teskeed av pulvret eller några fem grain tabletter, intagna i litet vatten med födan skall neutralisera den mycna aciden, som kan finnas, och kan förebygga dess vidare bildande. Detta bortlager hela orsaken till sjukdomen och måltiden smältes naturligt och hälsosamt utan att man behöver använda piller eller artificiella matsmältningsmedel.

Skaffa några uns av Bisurated Magnesia från en pålitlig apotekare. Efterfråga antingen pulver eller tabletter. Det kommer alrig som en vätska, mjölk eller citrate och i bisurated form är det icke ett laxativ. Försök denna plan och åt vad ni önskar till ett nästa mål och se om detta icke är det bästa råd ni någonsin fått.

Understöd S. C. T.!

Snabb höbergning och finaste hö.

Gott hö produceras fort med liten hjälp, år efter år, på farmar, ekiperade med McCormickmowers, rakes och tedders och International side delivery rakes, loaders, etc.

McCormick mowers, dump rakes och tedders ha varit för länge och fördelaktigt kända, därhöodlas, för att behöva beskrivts.

Varje höodlare bör lära känna konstruktionen av International combined side delivery rake och tedder. Denna populära, ekonomiska maskin har två uppgifter i en — den kan ögonblickligen ajusteras för rake eller för tedder. Den rävsar rent, teds noggrant och hanterar höet varsamt. Det är en left-hand-delivery rake, vilket betyder att den kan föja mowern tätt och träffar huvudena först (icke stänglarna). Den gör rent arbete, uppläggande två lieslag genast på den rena stubben (icke på det orävsade liesvepet) för proper behandling.

International windrow lastare äro byggda för att lasta. Drages lätt av två hästar, de lasta jämt, lämnar fältet rent, lyfter höet över 10 fot, tröskar icke av blommor och löv.

Hövärdet är högt. McCormick och International höverktyg, som lägger hö under täcke i rpimärt tillstånd fyra eller fem timmar efter mejningen, återbetaler dess pris och mer för eder. Handla tidigt i år. Efterfrågan på maskiner överstiger förrådet. Tillskriv det närmaste avdelningskontoret.

International Harvester Company of Canada, Limited,
BRANCH HOUSES

WEST—Brandon, Man., Calgary, Alta., Edmonton, Alta., Estevan, Sask., Lethbridge, Alta., N. Battleford, Sask., Regina, Sask., Saskatoon, Sask., Winnipeg, Man., Yorkton, Sask.
EAST—Hamilton, Ont., London, Ont., Montreal Que., Ottawa, Ont., Quebec, Que., St. John, N. B.

FÄRSK FISK

Regeringen bär nu två tredjedelar av expressomkostnaderna på all färsk fisk utom kveite och lax. Skriv till

THE ROYAL FISH COMPANY,
PRINCE RUPERT, B.C.

CANADIAN FOOD CONTROL LICENSE NO. 1-671.